

# Groot Papendrechts Dictee 2010 (auteur: Hans Verzijl)

## Een abc'tje

De sectie Letteren is apetrots. Het Groot Papendrechts Dictee, de wijd en zijd bekende oefening in taalvaardigheid, blijkt een reëel blijvertje. Het eerste lustrum is bereikt. Om dit luister bij te zetten hoeft vandaag niemand iets te vrezen of gechoqueerd te zijn; deze exercitie is nauwelijks complexer dan een gezelschapsspelletje op sinterklaasavond.

Ditmaal geen absurdistische woordjes of ingewikkelde grammatica. Geijkte plagerijtjes en instinkers, die doorgaans veel chagrijn en gejeremieer teweegbrengen, zult u niet aantreffen. Een zin als: "De meid mijdt de mijt in het hooi, zij vermeit zich liever in de Meierij van 's-Hertogenbosch om met mij in mei te mijmeren over die mythische mijter van Sinterklaas", is vandaag taboe verklaard. Geen fopperij dus of een rijstebrijberg aan linguïstische trucjes, integendeel. Volkomen relaxed kunt u zich thans wijden aan het volgende rechttoe rechtaan dramaatje.

In de krokusvakantie strandde in heig weer een catamaran van dubieuze Tsjechische makelij op de Waddenzee voor de kust van Texel. Hoewel dit minuscule, gestrande bootje geen substantiële averij had opgelopen noch was gekapseisd, trokken toch kordate reddingswerkers, voorzien van fluorescerende allweatherkleding en dito zuidwesters, met hun saffraankleurige sloep halsoverkop eropuit om poolhoogte te nemen. Echter, de voltallige masculiene crew stond 's anderendaags compleet perplex.

Niet-gebrevetteerde employés hadden, ondanks hun knowhow, vanwege de recessie abrupt hun congé gekregen. De preses van hun organisatie, naast oud-burgemeester ook een notoire pennenlikker, had hun een verfoeilijke afvloeiingsregeling ge-e-mailed. Gejuicht werd er dus allerminst en ook niet geapplaudiseerd. Geruïneerd en gestrest, murw gebeukt als Jan Klaassen in de poppenkast, namen zij à la minute de wijk naar Antwerpen; België's grootste havenstad.

Gelijk schlemielige clochards vlijden de ontgoochelde functionarissen zich neer in Belgische bosschages en tussen de bielzen van het lokale spoorwegemplacement. Allebei buitenissige locaties en zeker niet vleierend voor hun ego. Ofschoon ze desperaat poogden bij de officiële nautische instanties in het gevlij te komen, bleek hun carrière als maritiem manusje-van-alles onloochenbaar en rigoureuus beëindigd; net zoals trouwens dit simpele dicteetje van zo-even.

Wees echter gewaarschuwd en op uw qui-vive; de komende vier jaren wordt het geheid weer sloven en zwoegen en zal er weinig gegrinnikt worden. Pas in 2015, het tweede lustrum, heeft u weer een makkie.